

நன்றிப்பரிசு

இருநாறு ஆண்டுக்கு முன்பு சிவகங்கைப் பகுதியை மருதுபாண்டி ஆண்டு வந்தார். இல்லை என்று வந்தவர்க்கு, அவர் ஒருபோதும் இல்லை என்று கூறாதவர்; குடிமக்களையும், குல தெய்வத்தையும் ஒரே மாதிரி நேசித்தவர்; பூசித்தவர். பிரபந்தங்களும், தனிப்பாடல்களும் இயற்றி அவரைப் போற்றுமளவுக்குப் புலவர்களிடம் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த விவேகியான மருது பாண்டி, எதிரிகளை விரட்டிச் சிதறடித்து உதிரிகளாக்கும் தீரர், சூரர்; வீரமிக்க அவரிடம் ஈரமும் இருந்தது.

ஒருமுறை திருக்கோட்டியூரில் பெருமாள் கோவிலுக்கு எதிரிலிருந்த மண்டபத்தில் யாருமறியாமல் தங்கியிருந்தார் மருதுபாண்டி. அவருடைய வலக்கையில் ஒரு பெரிய கட்டி ஏற்பட்டு, அதனால் துன்பப்பட்டார். அச்சமயம் பகைவர் சிலர், அவரைச் சிறைப்பிடிக்க முயற்சி செய்தனர். செய்தியறிந்ததும் அவருடைய கண்கள் சிவந்தன.

படுத்திருந்த அவர், நெஞ்சு துடித்து எழுந்தார். வலக்கை வலியையும் பொருட்படுத்தாமல் குதிரையின் மீதேறி பகைவர்களை முறியடிக்க விரைந்தார். பகைவர், அவரைச் சூழ்ந்து கடுமையாகத் தாக்கத் துணிந்தனர். அவர், காற்றாய்ச் சுழன்று கடிதில் பகைவர்களை எதிர்த்தார்; பகைவர்களை நாற்றிசையிலும் சிதறடித்தார்.

பின்தொடர்ந்து வந்தால் பிடிபடக்கூடாது என்ற எண்ணம் மேலோங்கியவராய்க் காற்றெனத் தன் குதிரையைச் செலுத்தினார். ‘டக் டக் டக்’ கென்று இரவெல்லாம் ஓடியது குதிரை. மருதுபாண்டியின் விரட்டலுக்குக் குதிரை பணிந்து, வாயோரம் நுரை தள்ளச் சோர்ந்துபோய், ஓரூரின் முன்தெருவில் போய் அது நின்றது. அப்போது புலர்ந்தும் புலராத பொழுது. பசியும் தாகமும் சோர்வும் நிறைந்த மருதுபாண்டி, தெருவாசலில் கோலமிடும் ஒரு கிழவியைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

எடுப்பான தோற்றம் கொண்ட அவரையும் அவரது குதிரையையும் மாறி மாறிப் பார்த்த கிழவி, “மகனே யார் நீ? உனக்கு என்ன வேண்டும்? ” என்று கனிவுடன் கேட்டாள்.

“அம்மா, பசியும் தாகமும் என்னை மிகவும் வருத்துகின்றன; சாப்பிட ஏதாவது இருந்தால் கொடுங்கள்...” அவருடைய குரல் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுவதுபோல் ஒலித்தது.

“இரவு மிச்சமான, தண்ணீர் ஊற்றிய பழைய சோறுதான் இருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்தால் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை மாதிரி தெரிகிறாய்... உனக்குப் பழைய சோற்றையா தருவது” என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள் கிழவி.

“அம்மா, அன்போடு தாங்கள் படைக்கும் சோறு தற்சமயம் எனக்குப் பழைய சோறு இல்லை; கிடைத்தற்கரிய அமுதம்” என்றார் அவர்.

கை, கால், முகம் கழுவிக்கொண்டு, உயரம் குறைவாய் வாசற்படி வைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் கூரை வீட்டிற்குள் குனிந்து நுழைந்தார் மருது பாண்டி.

சாணத்தால் மெழுகப்பட்டிருந்த தரையில் விரித்த ஈச்சம்பாயில் உட்கார்ந்தார் அவர். சற்றே பெரிய அந்த அறையின் ஒருமூலையில் இரண்டு பிள்ளைகள் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர், அவர்களைக் கவனிப்பதனைக் கண்ட கிழவி, “என் பேரன், பேத்தி. என் மகன்கள் இருவரும் தங்கள் மனைவிகளோடு வெளியூருக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள்..” என்றவள், அப்போதுதான் புறக்கடைப் பக்கமிருந்து அறுத்து வந்த வாழையிலையில் பிழிந்த பழைய சோற்றினை இட்டாள்; தொட்டுக்கொள்ள நெல்லிக்காய் ஊறுகாயும் வைத்தாள்.

பசி ருசியறியாது என்பதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் மருதுபாண்டி பழைய சோற்றினைச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டார்; **அருமை அருமை** என்று பாராட்டினார்.

“அம்மா... ஓர் உதவியைத் தொடர்ந்து, இன்னோர் உதவியையும் உங்களிடம் யாசிக்கின்றேன். இரவெல்லாம் பயணம் செய்ததால் களைப்பு மிகுதியாயுள்ளது. சிறிது உறங்கி ஓய்வெடுக்கவும் குதிரையைக் கட்டவும் மறைவான இடம் தேவை. உதவ முடியுமா?” என்று பணிவுடன் கேட்டார், அவர்.

“பூ...! இதெல்லாம் ஓர் உதவியா? தோட்டத்துப் பக்கம் ஒரு கொட்டகை உள்ளது. அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள் மகனே” என்று தோட்டத்துக் கதவைத் திறந்த கிழவி, “ஆங்... மறந்து விட்டேனே, குதிரைக்குக் கொள்ளும் தண்ணீரும் வைக்கிறேன்... வாயில்லா உயிர்...” என்றாள்.

கொட்டகையில் குதிரைச் சேணத்தைத் தலைக்கு வைத்தவாறு மெய்மறந்து சுட்டெரிக்கும் சூரியன் உச்சிக்கு வரும்வரை ஆழ்ந்துஉறங்கினார் மருதுபாண்டி. மருதுபாண்டிக்குக் கூரை வீட்டுப் பழைய சோறும், ஆழ்ந்த உறக்கமும் புதியதொரு புத்துணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. உறைவிடமும் உணவும் அளித்த கிழவிக்கு நன்றியைச் செலுத்த மருதுபாண்டியின் மனம் எண்ணியது.

“அம்மா, எழுத்தாணியும் ஓலையும் தாருங்கள்.”

“ மகனே... எழுத்தாணியும், ஓலையும் எங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ எனக்குத் தெரியாதேப்பா... ”

இருக்கையிலிருந்து எழுந்த அவர், தோட்டத்துப் பக்கமிருந்த சுமார் மூன்றடி உயரம் வளர்ந்திருந்த பனையிலிருந்த ஓலையை அறுத்தெடுத்து வேலி முள்ளால் ஓலையில் எதையோ எழுதினார். எழுதும் அவரையும், அவரது எழுத்துகளையும் சிந்தித்தவாறு பார்த்தாள், கிழவி.

“அம்மா, இதனைச் சிவகங்கை அரசாங்க அலுவலர்களிடம் கொடுங்கள். உங்கள் கவலைகளை விடுங்கள்...” என்று ஓலையைக் கிழவியின் கையில் திணித்துவிட்டுக் கண்களில் நீர் தளும்ப வாய் நிறைய நன்றி கூறிக் கிழவியின் கால்களில் பணிந்து, குதிரை மீதேறிப் போனார் மருதுபாண்டி.

விடை கொடுத்தாள் கிழவி; ஓரக்கண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் ஒற்றிக் கொண்டாள். இந்நிகழ்வை வெளியூரிலிருந்து திரும்பிய மகன்களிடம் நடந்ததனைக் கூறி ஓலையைக் காட்டினாள். படித்த மக்கள் மகிழ்ந்தனர். சிவகங்கை அரசாங்க அலுவலர்களுக்கு ஓலையைக் காட்ட எடுத்துச் செல்வதற்குள், ‘மருதுபாண்டி பகைவர்களால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்’ என்ற துயரச் செய்தி கிடைத்தது. ஏற்கனவே உடலால் தளர்ந்திருந்த மருதுபாண்டியிடம் மனிதநேயத்தோடு, “உங்களுடைய இறுதி விருப்பம் யாது? சொல்லுங்கள்...” என்று வேண்டினார், பகைவர்.

“நான் அரசோச்சிய காலத்தில் யார் யாருக்கு எந்தெந்த ஊர்களைத் தானமாக வழங்கினேனோ அவற்றை அவரவர்களுக்கே உரிமையாக்குதல் வேண்டும். இதுவே என் இறுதி விருப்பம்...” என்றார் கணீரென்று.

நற்செய்தி அறிந்த கிழவி, தன்னிடமிருந்த ஓலையைக் கொண்டு சென்றாள்; கொடுத்தாள் மருது பாண்டியரைப் பிடித்திருந்த பகைவர்களிடம். அவள் வசித்த ஊர், அவளுக்குக் கொடையாகக் கிடைத்தது. மருதுபாண்டி அவ்வாறு ஓலையில் எழுதியிருந்தார்.

“பழைய சோற்றுக்கா இவ்வளவு பெரிய பரிசு...” என்று வியந்தாள் கிழவி.

அந்த ஊர்தான் சிவகங்கைக்கு அருகில், **பழஞ்சோற்றுக் குருநாதனேந்தல்** என்னும் பெயரில் இன்றும் வழங்கி வருகிறது.

**காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.**

என்னும் திருக்குறளுக்கு உரிய எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கியவர் மருதுபாண்டி. இவர், திணையளவு உதவிக்குப் பணையளவு நன்றியை மறவாமல் செலுத்தியவர்; நன்றி மறவா நல்லவர் மட்டுமல்லர் வல்லவரும் கூட.

நன்றி நல்லவர்களிடம் நாளும் வாழும். நன்றி மறப்பது நன்றன்று என்கிறது வள்ளுவம். ஆகவே, நன்றி மறவாமையே உயரிய மனிதப் பண்பாகும்.

(நன்றி : நீலவன், முத்துக்கதைகள் என்னும் கதைத் தொகுப்பிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டது.)

மாதிரி வினா

கட்டுரை வினா

இச்சிறுகதை வாயிலாக மருதுபாண்டியின் பண்பினை வெளிப்படுத்துக.